

I will wait for you (****)

Foto Sigel Eschkol

Dans.

Concept en choreografie: Arno Schuitemaker, muziek: Wim Selles, licht: Ellen Knops. 21/9, Frascati, Amsterdam. Vanavond in Arnhem; tournee t/m 23/2.

Dansvoorstelling I will wait for you van choreograaf Arno

Schuitemaker blinkt uit in naadloze opbouw. Knap is dat het conceptuele ook een emotionele lading heeft.

MIRJAM VAN DER LINDEN

Geleidelijk komen de drie dansers tot de bijna-stilstand uit het begin, keert het indringende maar zachte geluid terug en is er uiteindelijk ook weer dat aardedonker. I will wait for you begint met dans die niet zichtbaar is maar er misschien wel is, ergens in de verte, waar die suggestieve rammel vandaan komt, en eindigt daar ook mee. In het tussenliggende uur, van sluimer tot sluimer, heb je als toeschouwer kunnen meeliften op een escalerende trip van het lichaam.

Er is eigenlijk maar één beweging, in het bovenlijf. Dat golft het symbool van oneindigheid, een soort acht op z'n kantje. Eerst uiterst minimaal en traag, met alleen de schouders. Dan steeds geprononceerder en sneller, waarbij het hoofd, de gehele borstkas en later de armen meedoen. De benen hebben een bijrol, een beetje zoals bij discodansen in je eigen

comfortzone.

De expansie van beweging trekt door in het ruimtegebruik, het licht en de muziek. De dansers beginnen op een kluitje; eerst is niet eens zichtbaar of het mannen of vrouwen zijn. Gaandeweg dijt de schamele lichtvlek uit, stapelen zich meerdere ritmische lagen in de muziek op en verplaatst het drietal zich over het toneel, daarbij steeds verder van elkaar losrakend. Het golven fascineert: niet alleen zijn er subtiele verschuivingen en verschillen in aanpak door Stein Fluijt, Jenia Kasatkina en Revé Terborg, maar als je er geconcentreerd naar kijkt, ga je de beweging voelen. Hypnotiserend. Bij vlagen misselijkmakend zelfs.

Schuitemaker (39) viel eerder op met dansstukken over spiegelneuronen, de metafoor en geluid. Wat hij in I will wait for you doet, is niet nieuw; dansen in het donker (Brice Leroux), minimalisme (Jan Martens) en bewegingen ontleend aan clubdansen (Hofesh Shechter) zijn trends in zijn generatie. Waarin deze productie excelleert, is de opbouw. De gelijkmatigheid waarmee die ene beweging transformeert en tot bloei komt, is fantastisch. Naadloos. Knap werk van de dansers ook. Bovendien heeft het conceptuele een emotionele lading: de beweging is onophoudelijk, maar zwengelt wel tussen afstand en nabijheid. Is ingetogen en uitbundig, zacht en krachtig.